

Dekletce se je veselo zasmejala, poiskalo med starčevimi dlanmi sive brke in jih pričelo cukati s prsti: „Hihihi...“

„Ah, ti moja mala, ti zlata moja sirota!“ se je razplakal starec še huje, pritisnil dekletce k svojim grudim in ga poljubil z mokrimi ustnami na čelo.

„Hihihi...“ se je zasmejala dekletce, vzelo med svoje mehke dlani starčev obraz in ga poljubilo v sive brke...



MIRAN JARC:

PRI OKNU.

V pretihi mrak sneži, sneži...
kak praznično je mesto belo,
moičanje je mehko objelo
večerno vdane misli mi. — —

S Teboj sem tudi zrl nekoč
pri oknu v padajočo noč.
V Tvojih besedah je dihala morje,
iskreče se mesto, bleščeče obzorje...

V peči je ogenj utripal plašno
in ozarjal v pozabnost tonečo sobo.
Pogovora žuborenje lahko
snežilo je v to opojno tesnobo.

Besed in snežnih cvetov roj,
šepet plamenov — kak divno sozvočje,
ta svatovska godba svirala v noč je
ob združenju moje duše s Teboj — —

V pretihi mrak sneži, sneži...
kak praznično je mesto belo
in duša, ki jo je objelo
občutje davnih, davnih dni.

*Kar je petnjeno v merilu, to se lahko bere —
a tudi 'lepoga je zavlečala zabt
fwd 23/6*

Hudó mi je bilo izvedeti iz Vašega lista, da ste „plavali vže med življenjem in smertijo.“ Toliko večje je torej moje veselje, da se je Lucinikina nepopačena natvora terdno postavila v bran hudobni beli ženi in da je takó ostala meni ena najdražjih mojih prijateljic.

Da so Vam mojega nepozabljivega brata krasne pèsmi po vseči, me veseli. Draga Lucinika! o mojega brata pèsnih hranim jaz pismene sodbe od „velikanov učenosti“, a veseli me, kakor sem vže dejal, da dopadejo tudi Vam. Moj brat je umerl, a vendar bo večno živel.

526 Gospé Pesjak-ovi, ženi kakoršnih je malo na sveti, sem poročil Vaš poklon, katerega Vam vrača z obljubo, da Vas kmalu obišče. Letos jaz gotovo ne bom več prišel k Vam, nekaj zató, ker sem vedno z razno-verstnim delom in studijami preobložen, naj več pa za-tó, ker ste takó strašno daleč! Ko bi bili bliže, ne šel bi jaz nikedar drugam.

Če se ne motim, sem Vas vže enkrat prosil, da bi mi Vi časi poslali kako pismo. Ako je Vam toliko ležeče na mojem prijateljstvu, kolikor meni na Vašem, upam, da boste to ponavljano prošnjo vslišali. Kakó naglo je napisanih nekoliko verstíc in meni bi služile v veliko veselje. Premislite predlog in stvorite, kakor Vam sercé velí.

Prihodnji teden bom dovršil prestavo „Donne Dijane“ in poteni se lotim spet nekega izvirnega dela, ki ima priti na dan stoperv po smerti moji.

Pozdravite mi mamico in očeta in pišite *kmalu!*

Vaš prijatelj
Cimperman.

(Dalje prihodnjič.)



MIRAN JARC:

PRI OKNU.

Skoz okno v okviru streh sem uzrl hladno nebó.
Zdaj vem: to brezizrazno, stekleno, hladno nebo
je okno ogromno, ki vanj se ujeti ptiči
mišji moje obupno zaletavajo.

